

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικεία Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Σαράντα Τέσσερα

Jeff Pippenger
2026-02-10

Αριθμός Σαράντα Τέσσερα

Το 1844, το δόγμα του Σαββάτου της εβδόμης ημέρας αποσφραγίστηκε και κατόπιν δόθηκε ιδιαίτερη έμφαση σε αυτό προς την Αδελφή White, όταν εκείνη κοίταζε μέσα στην κιβωτό της διαθήκης. Κατέγραψε επίσης ότι κατά τις έσχατες ημέρες το δόγμα της ενανθρωπήσεως έφερε την ίδια ουράνια έμφαση. Το Σάββατο της εβδόμης ημέρας αντιπροσωπεύει το ιδιαίτερο φως από την κιβωτό όταν άρχισε η αντιτυπική Ημέρα του Εξιλασμού, και το Σάββατο του εβδόμου έτους αντιπροσωπεύει το ιδιαίτερο φως από την κιβωτό όταν η αντιτυπική Ημέρα του Εξιλασμού φθάνει στην ολοκλήρωσή της.

Το δόγμα της ενανθρωπήσεως προτυπώνεται στην τελευταία αγία σύναξη του Λευιτικού είκοσι τρία· είναι το ωμέγα προς το σάββατο της εβδόμης ημέρας, το οποίο είναι η πρώτη αγία σύναξη στην αρχή του Λευιτικού είκοσι τρία. Εκείνο το πρώτο σάββατο αντιπροσωπεύει τη δημιουργική δύναμη του Θεού, και το τελευταίο σάββατο αντιπροσωπεύει την αναδημιουργική Του δύναμη. Εκείνο το πρώτο σάββατο παριστάνεται από τον αριθμό «23» και το τελευταίο από τον αριθμό «252».

Αυτά τα δύο σύμβολα αποτελούν τα στηρίγματα του βιβλίου του Λευιτικού είκοσι τρία και αποτελούν επίσης τα στηρίγματα της ιστορίας των Μιλλεριτών. Το 1798 ήταν η εκπλήρωση των 2.520 ετών εναντίον του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ, και οι 2.300 έτη εκπληρώθηκαν στις 22 Οκτωβρίου 1844. Όταν η Αδελφή Ουάιτ οδηγήθηκε στο αγιαστήριο και ατένισε τις Δέκα Εντολές, προτυποποιούσε τον λαό του Θεού των εσχάτων ημερών, ο οποίος ακολουθεί τον Χριστό στα Άγια των Αγίων, όταν Εκείνος ολοκληρώνει το έργο της συμφιλίωσης. Η δοκιμασία του ναού είναι η δοκιμασία τού να ακολουθεί κανείς τον Αμνό όπου αν υπάγει.

Οὗτοί εἰσιν οἵτινες μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν, διότι παρθένοι εἰσίν. Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ Ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ. Οὗτοι ἠγοράσθησαν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρχὴ τῶ Θεῶ καὶ τῶ Ἀρνίῳ. Ἀποκάλυψις 14:4.

Η αδελφή Γουάιτ, ως προφήτις, παρουσίαζε παραστατικώς τους πιστούς στην αρχή, οι οποίοι εισήλθαν διά της πίστεως στα Άγια των Αγίων, και, πράττοντας τούτο, παρείχε ένα παράδειγμα των πιστών στο τέλος, οι οποίοι εισέρχονται διά της πίστεως στα Άγια των Αγίων και κατόπιν ατενίζουν μέσα στην κιβωτό. Εκείνο που βλέπουν εκεί, φωτισμένο, είναι το δόγμα της ενσαρκώσεως, η ολοκλήρωση της συμφιλίωσης. Βλέπουν τα δύο επισκιάζοντα χερουβείμ να αντιπροσωπεύουν τα δύο Σάββατα της δημιουργίας και της αναδημιουργίας. Βλέπουν το 252 στη μία πλευρά της κιβωτού και το 23 στην άλλη και αναγνωρίζουν ότι, σε συμφωνία με τη

δημιουργία και την αναδημιουργία, το 23 αντιπροσωπεύει τον γάμο της Θεότητας με την ανθρωπότητα, και βλέπουν το 252 ως το σύμβολο της μεταμορφώσεως ενός ανθρώπου σε άνθρωπο ενωμένο με τη Θεότητα.

Το ιλαστήριο δεν έπρεπε να αφαιρεθεί· επομένως, το ότι η Αδελφή Ουάιτ κοίταξε στο εσωτερικό αποτελούσε ειδική αποκάλυψη, και προφητικώς η απεικόνιση αφορά περισσότερο τις έσχατες ημέρες παρά τις ημέρες κατά τις οποίες εκείνη έζησε. Διά της θεωρίας μεταβαλλόμεθα. Η δοκιμασία του ναού είναι ότι ο Χριστός οδηγεί τον παρθενικό λαό Του μέσα στον ναό Του, βήμα προς βήμα. Οι προφητικές αλήθειες παριστούν τα βήματα κατά μήκος της οδού που φωτίζεται από το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου.

Ο ναός των Μιλλεριτών των σαράντα έξι ετών είναι ένα βήμα.

Ο ανθρώπινος ναός του «23» («ἄρσεν καὶ θήλυ ἐποίησεν αὐτούς») είναι ένα βήμα.

Ο Χριστός που εγείρει τον ναό Του μέσα σε τρεις ημέρες είναι ένα βήμα.

Η αποθήκη είναι ο ναός του Μαλαχία.

Ο Νεεμίας καθάρισε την αποθήκη από τη βεβήλωση του Τωβία.

Εκείνος ο ναός ήταν ο τόπος όπου ο αρχιερέας Χελκίας ανακάλυψε τα συγγράμματα του Μωυσέως κατά την αναζωπύρωση επί του βασιλέως Ιωσία.

Ο ναός τον οποίο ο Νεεμίας καθάρισε από τη βεβήλωση είναι ο ίδιος ναός τον οποίο ο Χριστός καθάρισε δύο φορές από την «ιερόσυλη βεβήλωσή» του, όπως δηλώνει η Αδελφή White.

Το λειψανοκιβώτιο του ονείρου του Μίλλερ ήταν ένα σκαλοπάτι.

Αφού ο Χριστός οδηγήσει τους πιστούς Του στα Άγια των Αγίων, τους οδηγεί, όπως παριστάνεται στην αδελφή Ουάιτ, προς την κιβωτό, ανυψώνει το ιλαστήριο και τους επιτρέπει να κοιτάζουν μέσα. Όταν κοιτάζουν μέσα, βλέπουν ότι τόσο η διδασκαλία της ενανθρωπήσεως όσο και το Σάββατο της εβδόμης ημέρας περιβάλλονται από μια απαλή φωτοχυσία. Γραμμή επί γραμμής, όσοι αναγνωρίζουν τα δόγματα που είναι «περιβεβλημένα με απαλή λάμψη» συντάσσονται με την αδελφή Ουάιτ, εισερχόμενοι διά της πίστεως στα Άγια των Αγίων και ατενίζοντας μέσα στην κιβωτό.

Οι αρχαίοι προφήτες μίλησαν με μεγαλύτερη ειδικότητα για τις έσχατες ημέρες παρά για τις ημέρες στις οποίες έζησαν. Όταν αυτοί οι αρχαίοι προφήτες καθίστανται οι ίδιοι μέρος της μαρτυρίας, αντιπροσωπεύουν τον λαό του Θεού στις έσχατες ημέρες, και ο λαός του Θεού στις έσχατες ημέρες είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Η Αδελφή White είναι ίσως η σημαντικότερη αρχαία προφήτις, διότι όλες οι απεικονίσεις της αντιπροσωπεύουν την άλφα ιστορία της ωμέγα ιστορίας των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Όλοι οι προφήτες απεικονίζουν το υπόλοιπο, αλλά η Αδελφή White αντιπροσωπεύει επίσης μια αρχική ιστορία που εκπληρώνεται στην τελική ιστορία—μέχρι το τελευταίο γράμμα.

Στην αρχική θεμελιώδη ιστορία του άλφα, η Αδελφή Γουάιτ, σε όραμα, μεταφέρεται στα Άγια των Αγίων του επουρανίου αγιαστηρίου. Αφού βρέθηκε εκεί, το ιλαστήριο επάνω στην κιβωτό της

διαθήκης, ένα κάλυμμα που δεν επρόκειτο να αφαιρεθεί, υψώθηκε ώστε η Αδελφή Γουάιτ να μπορέσει να ατενίσει στο εσωτερικό, όπου είδε τις Δέκα Εντολές.

«Στα άγια των αγίων είδα μία κιβωτό· επάνω της και στα πλάγιά της υπήρχε καθαρότατος χρυσός. Σε κάθε άκρο της κιβωτού υπήρχε ένα ωραίο χερουβείμ, με τις πτέρυγές του απλωμένες επάνω της. Τα πρόσωπά τους ήταν στραμμένα το ένα προς το άλλο, και κοιτάζαν προς τα κάτω. Ανάμεσα στους αγγέλους υπήρχε ένα χρυσό θυμιατό. Επάνω από την κιβωτό, όπου στέκονταν οι άγγελοι, υπήρχε μία υπερβολικά λαμπρή δόξα, που φαινόταν σαν θρόνος όπου κατοικούσε ο Θεός. Ο Ιησούς στεκόταν δίπλα στην κιβωτό, και καθώς οι προσευχές των αγίων ανέβαιναν προς Αυτόν, το θυμιάμα στο θυμιατό ανέδιδε καπνό, και Αυτός προσέφερε τις προσευχές τους μαζί με τον καπνό του θυμιάματος στον Πατέρα Του. Μέσα στην κιβωτό ήταν η χρυσή στάμνα με το μάννα, η βλαστήσασα ράβδος του Ααρών, και οι πλάκες της πέτρας, οι οποίες έκλειναν μαζί σαν βιβλίο. Ο Ιησούς τις άνοιξε, και είδα τις Δέκα Εντολές γραμμένες επάνω τους με το δάκτυλο του Θεού. Στη μία πλάκα υπήρχαν τέσσερις, και στην άλλη έξι. Οι τέσσερις στην πρώτη πλάκα έλαμπαν περισσότερο από τις άλλες έξι. Αλλά η τέταρτη, η εντολή του Σαββάτου, έλαμπε υπεράνω όλων· διότι το Σάββατο είχε ορισθεί χωριστά για να τηρείται προς τιμήν του αγίου ονόματος του Θεού. Το άγιο Σάββατο φαινόταν ένδοξο—ένα φωτοστέφανο δόξας το περιέβαλλε ολόκληρο. Είδα ότι η εντολή του Σαββάτου δεν είχε προσηλωθεί στον σταυρό. Αν είχε προσηλωθεί, τότε και οι άλλες εννέα εντολές είχαν προσηλωθεί· και είμαστε ελεύθεροι να τις παραβαίνουμε όλες, καθώς και να παραβαίνουμε την τέταρτη. Είδα ότι ο Θεός δεν είχε αλλάξει το Σάββατο, διότι Αυτός ουδέποτε αλλάζει. Αλλά ο πάπας το είχε αλλάξει από την έβδομη στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας· διότι αυτός επρόκειτο να αλλάξει καιρούς και νόμους». Early Writings, 32.

Το δόγμα του Σαββάτου της εβδόμης ημέρας υπήρξε το άλφα δόγμα της θεμελιώδους ιστορίας του Μιλλεριτικού κινήματος, το οποίο άρχισε ως το Φιλαδελφικό Μιλλεριτικό κίνημα, έπειτα μετασηματίστηκε στο Λαοδικειακό Μιλλεριτικό κίνημα το 1856, και κατόπιν στη Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας το 1863. Η Αδελφή Ουάιτ προσδιορίζει επίσης το ωμέγα δόγμα στην ιστορία των εσχάτων ημερών, όταν το Λαοδικειακό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων μετασηματίζεται στο Φιλαδελφικό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Τα φώτα του άλφα και του ωμέγα αντιπροσωπεύονται από το δόγμα του Σαββάτου της εβδόμης ημέρας και το δόγμα της ενανθρωπήσεως.

«Εκείνοι που έχουν κοινωνία με τον Θεό περιπατούν στο φως του Ηλίου της Δικαιοσύνης. Δεν ατιμάζουν τον Αυτρωτή τους διαφθείροντας την οδό τους ενώπιον του Θεού. Ο ουράνιος φωτισμός λάμπει επάνω τους. Καθώς πλησιάζουν προς το τέλος της ιστορίας αυτής της γης, η γνώση τους περί του Χριστού και των προφητειών που αναφέρονται σ' αυτόν αυξάνει πολύ. Είναι ανεκτίμητης αξίας στα μάτια του Θεού· διότι είναι ενωμένοι με τον Υιό του. Για αυτούς ο λόγος του Θεού είναι απαραμίλλης ωραιότητας και χάριτος. Βλέπουν τη σπουδαιότητά του. Η αλήθεια αποκαλύπτεται σ' αυτούς. Το δόγμα της ενανθρωπήσεως περιβάλλεται από απαλή λαμπρότητα. Βλέπουν ότι η Γραφή είναι το κλειδί που ανοίγει όλα τα μυστήρια και επιλύει όλες τις δυσχέρειες. Εκείνοι που δεν θέλησαν να δεχθούν το φως και να περιπατήσουν μέσα στο φως δεν θα μπορέσουν να κατανοήσουν το μυστήριο της ευσεβείας· αλλά εκείνοι που δεν δίστασαν να σηκώσουν τον σταυρό και να ακολουθήσουν τον Ιησού, θα δουν φως μέσα στο φως του Θεού». The Southern Watchman, April 4, 1905.

Το «δόγμα της ενανθρωπήσεως» ονομάζεται επίσης «το μυστήριο της ευσεβείας».

Και αναμφισβήτητα μέγα είναι το μυστήριο της ευσεβείας: Ο Θεός εμφανώθη εν σαρκί, εδικαιώθη εν Πνεύματι, εφάνη εις αγγέλους, εκηρύχθη μεταξύ των εθνών, επιστεύθη εν τω κόσμω, ανελήφθη εν δόξη. Α΄ Τιμόθεον 3:16.

Το «μυστήριο» παραμένει κρυμμένο έως την τελική γενεά, όταν οι πιστοί διακρίνουν ότι το δόγμα της ενσαρκώσεως είναι το ωμέγα του Σαββάτου της εβδόμης ημέρας.

Και τὸ μυστήριον, τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν, νῦν δὲ ἐφανερώθη εἰς τοὺς ἁγίους αὐτοῦ· εἰς οὓς ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ γνωρίσῃ τίς εἶναι ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τοῦ μυστηρίου τούτου μεταξύ τῶν ἐθνῶν· τὸ ὅποιον εἶναι ὁ Χριστὸς ἐν ὑμῖν, ἡ ἐλπίς τῆς δόξης. Κολοσσαεῖς 1:26, 27.

Εἶναι εὐλόγο ὅτι τὸ ἐδάφιο Κολοσσαεῖς 1:26 εἶναι ἐκεῖνο που μιλά για ἕνα «μυστήριο» το οποίο «ἦτο κεκρυμμένον», ἀλλὰ αὐτὸ τὸ μυστήριο «εφανερώθη» στις ἐσχάτες ἡμέρες. Τὸ προφητικὸ φῶς φανερώνεται ὅταν ἡ προφητεία ἀποσφραγίζεται, ὅπως παριστάνεται στο δωδέκατο κεφάλαιο τοῦ Δανιήλ, ὅπου στο τέλος των 1.260 ἡμερῶν, στον καιρὸ του τέλους, μια προφητεία ἀποσφραγίζεται. Ἡ προφητεία που ἦταν κεκρυμμένη ἐπὶ γενεές ἀποσφραγίζεται, καὶ ἡ προφητεία εἶναι ἡ ἀλήθεια ἡ οποία, ὅταν ἀποσφραγισθεῖ, εἶναι ἡ «δόξα» που γνωστοποιεῖται στα ἔθνη κατὰ τον νόμο τῆς Κυριακῆς. Αὐτὸ τὸ μυστήριο εἶναι ὁ Χριστὸς ἐν ὑμῖν, ἡ ἐλπίς τῆς δόξης, τὸ οποίο ἐκπληρώνεται κατὰ τις ἡμέρες τῆς σάλπιγγας του εβδόμου ἀγγέλου.

Ἄλλ' ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἐβδόμου ἀγγέλου, ὅταν μέλλῃ νὰ σαλπίζῃ, τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ θὰ τελεσθῇ, καθὼς εὐηγγέλισεν εἰς τοὺς δούλους αὐτοῦ τοὺς προφήτας. Ἀποκάλυψις 10:7.

Εἶναι ἀπολύτως ἀρμόζον ὅτι ἡ φωνὴ του εβδόμου ἀγγέλου ἀρχίσε νὰ ἡχέῖ κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν του εβδόμου μηνός, ὅπως παριστάνεται στὴν Ἀποκάλυψη 10:7. Ὁ ἐβδόμος ἀγγελος παριστάνεται ἐπίσης ὡς τὸ τρίτο οὐαί, καὶ τα δύο πρῶτα οὐαί ἦσαν τὸ Ἰσλάμ, παρέχοντας ἔτσι δύο μάρτυρες ὅτι τὸ τρίτο οὐαί εἶναι τὸ Ἰσλάμ. Τὸ μυστήριον του Θεοῦ τελειοῦται ὅταν ἡ σάλπιγγα του Ἰσλάμ ἡχέῖ.

Στὴν ἱστορία τῆς εβδόμης σάλπιγγας, τὸ δόγμα τῆς ενανθρωπήσεως, τὸ οποίο εἶναι τὸ μυστήριον του Χριστοῦ μέσα σας, ἢ ὁ συνδυασμὸς τῆς Θεότητος με τὴν ἀνθρωπότητα, ὅπως παριστάνεται ἀπὸ τον Χριστὸ ὅταν προσέλαβε ἐπάνω Του ἀνθρώπινη σάρκα· οἱ υποψήφιοι νὰ εἶναι μεταξύ των εκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων θὰ δοκιμασθῶν ὡς πρὸς τὸ εἶναι ἡ ἀναγκαῖα ἐλπίς καὶ τὴν πίστη γιὰ νὰ εἰσέλθουν στα Ἅγια των Ἁγίων. Ἐάν διστάσουν, σκότος πέφτει ἐπάνω τους· εἴναι ἀκολουθοῦν τὸ Ἀρνίον ὅπου ἀνὴν ὑπάγῃ, θὰ ὀδηγηθοῦν νὰ ἀτενίσουν μέσα στὴν κιβωτό. Μέσα στὴν κιβωτό θὰ βρουν τα δόγματα του Σαββάτου τῆς εβδόμης ἡμέρας καὶ τὸ δόγμα τῆς ενανθρωπήσεως.

Ὅσο σημαντικὲς κι ἀν εἶναι αὐτὲς οἱ δύο διδασχές, ἐκεῖνο στο οποίο ἐστιάζω δὲν εἶναι τα φῶτα του ἄλφα καὶ του ὀμέγα, ἀλλὰ τὸ ὅτι ἡ προφήτισσα ἀπεικόνισε τον λαὸ του Θεοῦ νὰ εἰσέρχεται στο ἐπουράνιο ἁγιαστήριον καὶ νὰ ἀτενίζει μέσα στὴν κιβωτό τῆς διαθήκης. Πρέπει νὰ ὑπάρχει ἕνα σημεῖο στὴν ἱστορία των εκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, κατὰ τις ἐσχάτες ἡμέρες, ὅπου οἱ

εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες μεταφέρονται στα Άγια των Αγίων για να ατενίσουν την ανοιγμένη κιβωτό.

Εάν έχετε την πίστη να πιστεύετε ότι οι προφήτες απεικονίζουν τον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες, μαζί με την πίστη ότι η Αδελφή Ουάιτ ήταν εξίσου θεόπνευστη, από κάθε άποψη, όπως κάθε άλλος προφήτης της Βίβλου—τότε η εφαρμογή που μόλις εξέθεσα πρέπει να γίνει δεκτή ως αληθινή. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες πρέπει να ακολουθήσουν τον Χριστό, διά της πίστεως, στα Άγια των Αγίων, όπως λέγει η Αδελφή Ουάιτ ότι έπραξαν οι πιστοί στις 22 Οκτωβρίου 1844. Τότε φανερώθηκαν δύο τάξεις, εκείνοι που αρνήθηκαν να εισέλθουν διά της πίστεως, και εκείνοι που εισήλθαν.

«Η προσοχή μου στράφηκε πίσω στη διακήρυξη της πρώτης έλευσης του Χριστού. Ο Ιωάννης εστάλη με το πνεύμα και τη δύναμη του Ηλία για να ετοιμάσει την οδό του Ιησού. Εκείνοι που απέρριψαν τη μαρτυρία του Ιωάννη δεν ωφελήθηκαν από τις διδασκαλίες του Ιησού. Η εναντίωσή τους προς το μήνυμα που προανήγγελλε τον ερχομό Του τούς έθεσε σε θέση ώστε να μην μπορούν εύκολα να δεχθούν τα ισχυρότερα τεκμήρια ότι Αυτός ήταν ο Μεσσίας. Ο Σατανάς οδήγησε εκείνους που απέρριψαν το μήνυμα του Ιωάννη να προχωρήσουν ακόμη περισσότερο, ώστε να απορρίψουν και να σταυρώσουν τον Χριστό. Πράττοντας αυτό, έθεσαν τον εαυτό τους σε θέση όπου δεν μπορούσαν να λάβουν την ευλογία κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, η οποία θα τους δίδασκε την οδό προς τα επουράνια άγια. Το καταπέτασμα του ναού που εσχίσθη έδειχνε ότι οι ιουδαϊκές θυσίες και τελετές δεν θα γίνονταν πλέον δεκτές. Η μεγάλη Θυσία είχε προσφερθεί και είχε γίνει αποδεκτή, και το Άγιο Πνεύμα, το οποίο κατήλθε κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, έστρεψε τη διάνοια των μαθητών από το επίγειο αγιαστήριο στο επουράνιο, όπου ο Ιησούς είχε εισέλθει με το ίδιο Του το αίμα, για να εκχέει επάνω στους μαθητές Του τα οφέλη της εξιλέωσής Του. Αλλά οι Ιουδαίοι αφέθηκαν σε πλήρες σκότος. Έχασαν όλο το φως που θα μπορούσαν να έχουν σχετικά με το σχέδιο της σωτηρίας και εξακολουθούσαν να εμπιστεύονται στις ανώφελες θυσίες και προσφορές τους. Το επουράνιο αγιαστήριο είχε λάβει τη θέση του επίγειου, όμως εκείνοι δεν είχαν καμία γνώση της μεταβολής αυτής. Γι' αυτό δεν μπορούσαν να ωφεληθούν από τη μεσιτεία του Χριστού στα Άγια.»

«Πολλοί βλέπουν με φρίκη την πορεία των Ιουδαίων, καθώς απέρριψαν και σταύρωσαν τον Χριστό· και καθώς διαβάζουν την ιστορία της ατιμωτικής κακοποίησής Του, νομίζουν ότι Τον αγαπούν και ότι δεν θα Τον είχαν αρνηθεί όπως ο Πέτρος, ούτε θα Τον είχαν σταυρώσει όπως οι Ιουδαίοι. Αλλά ο Θεός, ο οποίος ερευνά τις καρδιές όλων, έφερε σε δοκιμασία εκείνη την αγάπη προς τον Ιησού, την οποία ομολογούσαν ότι αισθάνονταν. Όλος ο ουρανός παρακολουθούσε με βαθύτατο ενδιαφέρον την υποδοχή του αγγέλματος του πρώτου αγγέλου. Αλλά πολλοί, οι οποίοι ομολογούσαν ότι αγαπούσαν τον Ιησού και οι οποίοι έχυναν δάκρυα καθώς διάβαζαν την ιστορία του σταυρού, χλεύασαν τα καλά νέα της ελεύσεώς Του. Αντί να δεχθούν το μήνυμα με χαρά, το διακήρυξαν ως πλάνη. Μίσησαν εκείνους που αγαπούσαν την επιφάνειά Του και τους απέκλεισαν από τις εκκλησίες. Εκείνοι που απέρριψαν το πρώτο μήνυμα δεν μπορούσαν να ωφεληθούν από το δεύτερο· ούτε ωφελήθηκαν από την κραυγή του μεσονυκτίου, η οποία προοριζόταν να τους προετοιμάσει ώστε να εισέλθουν με πίστη μαζί με τον Ιησού στα Άγια των Αγίων του ουράνιου αγιαστηρίου. Και, απορρίπτοντας τα δύο προηγούμενα μηνύματα, έχουν τόσο σκοτίσει τη διάνοιά τους, ώστε δεν μπορούν να δουν

κανένα φως στο άγγελμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο δείχνει την οδό προς τα Άγια των Αγίων. Είδα ότι, όπως οι Ιουδαίοι σταύρωσαν τον Ιησού, έτσι και οι κατ' όνομα εκκλησίες είχαν σταυρώσει αυτά τα μηνύματα, και γι' αυτό δεν έχουν καμία γνώση της οδού προς τα Άγια των Αγίων και δεν μπορούν να ωφεληθούν από τη μεσιτεία του Ιησού εκεί. Όπως οι Ιουδαίοι, οι οποίοι προσέφεραν τις άχρηστες θυσίες τους, έτσι και αυτοί αναπέμπουν τις άχρηστες προσευχές τους προς το διαμέρισμα το οποίο ο Ιησούς έχει εγκαταλείψει· και ο Σατανάς, ευαρεστημένος από την απάτη, προσλαμβάνει θρησκευτικό χαρακτήρα και στρέφει προς τον εαυτό του τις διάνοιες αυτών των κατ' ομολογίαν χριστιανών, ενεργώντας με τη δύναμή του, με τα σημεία του και με τέρατα ψεύδους, ώστε να τους στερεώσει στην παγίδα του.» Early Writings, 259–261.

Η αδελφή White προσδιορίζει τη διαδοχική διαδικασία δοκιμασίας στην ιστορία του Ιωάννη του Βαπτιστή και του Χριστού, η οποία κατέληξε στο να περιβληθούν οι Ιουδαίοι από πλήρες σκότος, προκειμένου να καταδείξει την ίδια ιστορία στον καιρό των Μιλλεριτών, που αποτελεί την άλφα ιστορία της αδελφής White, της αρχαίας προφήτιδος των εσχάτων ημερών. Η δοκιμασία ζωής ή θανάτου στην αρχή αφορούσε την είσοδο στα Άγια των Αγίων ή την άρνηση να εισέλθουν. Η άρνηση αυτή επέφερε το ίδιο σκότος επάνω στους στασιαστές της ιστορίας των Μιλλεριτών, το οποίο είχε επέλθει επάνω στους αποστάτες Ιουδαίους στην ιστορία του Χριστού.

Ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος μαζί με την αρχή ενός πράγματος: έτσι, όταν η Αδελφή White μεταφέρθηκε στα Άγια των Αγίων και ατένισε την ανοιχτή κιβωτό, σε συνάρτηση με τη δοκιμασία της 22ας Οκτωβρίου 1844, αυτό ταυτοποιεί ότι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες θα δοκιμασθούν ως προς το αν θα ακολουθήσουν τον Αμνό στα Άγια των Αγίων ή θα εισέλθουν σε τέλειο αιώνιο σκότος. Το γεγονός αυτό προϋποθέτει μια πίστη που κατανοεί ότι οι αρχαίοι προφύτες απεικονίζουν τον λαό του Θεού των εσχάτων ημερών, όταν οι ίδιοι καθίστανται μέρος της καταγεγραμμένης μαρτυρίας. Η Αδελφή White απεικονίζει και τις δύο τάξεις.

«Ενώ βρισκόμουν σε αυτήν την κατάσταση αποκαρδιώσεως, είδα ένα όνειρο που έκανε βαθιά εντύπωση στον νου μου. Ονειρεύθηκα ότι έβλεπα έναν ναό, προς τον οποίον συνέρρεαν πολλοί άνθρωποι. Μόνον όσοι κατέφευγαν σε εκείνον τον ναό θα σώζονταν όταν θα ετελείωνε ο χρόνος. Όλοι όσοι παρέμεναν έξω θα χάνονταν για πάντα. Τα πλήθη έξω, που συνέχιζαν τις διάφορες ασχολίες τους, γλεύαζαν και περιγελούσαν εκείνους που εισέρχονταν στον ναό και τους έλεγαν ότι αυτό το σχέδιο ασφαλείας ήταν μια πανούργα απάτη, ότι στην πραγματικότητα δεν υπήρχε απολύτως κανένας κίνδυνος που να έπρεπε να αποφευχθεί. Μάλιστα, άρπαζαν και μερικούς, για να τους εμποδίσουν να σπεύσουν εντός των τειχών.»

«Φοβούμενη μήπως γίνω περίγελως, έκρινα καλύτερο να περιμένω έως ότου διαλυθεί το πλήθος, ή έως ότου μπορέσω να εισέλθω απαρατήρητη από αυτούς. Αλλ' αντί να ελαττωθεί, ο αριθμός τους αυξανόταν· και, φοβούμενη μήπως έλθω πολύ αργά, έφυγα βιαστικά από το σπίτι μου και διέσχισα το πλήθος με πίεση. Μέσα στην αγωνία μου να φθάσω στον ναό, ούτε πρόσεξα ούτε έδωσα σημασία στον όγλο που με περιέβαλλε. Καθώς εισήλθα στο οικοδόμημα, είδα ότι ο απέραντος ναός στηριζόταν από έναν και μόνο πελώριο στύλο, και σε αυτόν ήταν δεμένο ένα αρνί, καταξοχισμένο και αιμόφυρτο. Εμείς που ήμασταν παρόντες φαινόταν να γνωρίζουμε ότι το αρνί αυτό είχε κατασπαραχθεί και συντριβεί εξαιτίας μας. Όλοι όσοι

εισέρχονταν στον ναό έπρεπε να προσέλθουν ενώπιόν του και να εξομολογηθούν τις αμαρτίες τους.»

«Ακριβώς μπροστά στο αρνί υπήρχαν υπερυψωμένα καθίσματα, επάνω στα οποία καθόταν μια ομάδα που φαινόταν πολύ ευτυχισμένη. Το φως του ουρανού έμοιαζε να λάμπει επάνω στα πρόσωπά τους, και αινούσαν τον Θεό και έψαλλαν ύμνους χαρμόσυνης ευχαριστίας που έμοιαζαν με τη μουσική των αγγέλων. Αυτοί ήσαν εκείνοι που είχαν έλθει πριν από το αρνί, είχαν εξομολογηθεί τις αμαρτίες τους, είχαν λάβει συγχώρηση, και τώρα ανέμεναν με χαρμόσυνη προσδοκία κάποιο χαρμόσυνο γεγονός.»

«Ακόμη και αφού είχα εισέλθει στο οικοδόμημα, με κατέλαβε φόβος, και ένα αίσθημα ντροπής ότι έπρεπε να ταπεινωθώ ενώπιον αυτών των ανθρώπων. Αλλά έμοιαζα εξαναγκασμένη να προχωρήσω, και αργά περιέστρεφα την πορεία μου γύρω από τον στύλο, ώστε να σταθώ απέναντι από το αρνίο, όταν ήχησε σάλπιγγα, ο ναός εσειέσθη, κραυγές θριάμβου υψώθηκαν από τους συναγμένους αγίους, μια φοβερή λαμπρότητα κατέκλυσε το οικοδόμημα, και τότε τα πάντα βυθίστηκαν σε πυκνό σκότος. Οι ευτυχείς άνθρωποι είχαν όλοι εξαφανιστεί μαζί με τη λαμπρότητα, και εγώ έμεινα μόνη μέσα στη σιωπηλή φρίκη της νύχτας. Ξύπνησα με αγωνία ψυχής και μετά βίας μπορούσα να πείσω τον εαυτό μου ότι είχα ονειρευτεί. Μου φαινόταν ότι η καταδίκη μου είχε οριστικά σφραγιστεί, ότι το Πνεύμα του Κυρίου με είχε εγκαταλείψει, για να μη επιστρέψει πλέον ποτέ.»

«Λίγο καιρό έπειτα από αυτό είδα ένα ακόμη όνειρο. Μου φαινόταν ότι καθόμουν μέσα σε άκρα απόγνωση, με το πρόσωπό μου μέσα στα χέρια μου, συλλογιζόμενη ως εξής: Εάν ο Ιησούς βρισκόταν επάνω στη γη, θα πήγαινα σε Αυτόν, θα έπεφτα στα πόδια Του και θα Του έλεγα όλα μου τα παθήματα. Δεν θα αποστρεφόταν από εμένα· θα με ελεούσε, και εγώ θα Τον αγαπούσα και θα Τον υπηρετούσα πάντοτε. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή η θύρα άνοιξε, και εισήλθε ένα πρόσωπο ωραίας μορφής και όψεως. Με κοίταξε με συμπόνια και είπε: “Θέλεις να δεις τον Ιησού; Είναι εδώ, και μπορείς να Τον δεις, αν το επιθυμείς. Πάρε όλα όσα κατέχεις και ακολούθησέ με.”»

«Το άκουσα αυτό με ανείπωτη χαρά και, με προθυμία, συνέλεξα όλα τα λιγοστά υπάρχοντά μου, κάθε πολύτιμο μικροαντικείμενο, και ακολούθησα τον οδηγό μου. Με οδήγησε σε μία απότομη και φαινομενικώς εύθραυστη κλίμακα. Καθώς άρχισα να ανεβαίνω τα σκαλοπάτια, με προειδοποίησε να κρατώ τα μάτια μου σταθερά προσηλωμένα προς τα επάνω, μήπως ζαλιστώ και πέσω. Πολλοί άλλοι, που ανέβαιναν την απότομη αυτή άνοδο, έπεσαν προτού φθάσουν στην κορυφή.»

«Τελικά φθάσαμε στο τελευταίο βήμα και σταθήκαμε μπροστά σε μία θύρα. Εκεί ο οδηγός μου με παρότρυνε να αφήσω όλα τα πράγματα που είχα φέρει μαζί μου. Τα απέθεσα με προθυμία· έπειτα άνοιξε τη θύρα και με πρόσταξε να εισέλθω. Σε μια στιγμή στάθηκα μπροστά στον Ιησού. Ήταν αδύνατο να γίνει λάθος ως προς εκείνο το ωραίο πρόσωπο. Η έκφραση εκείνη της αγαθότητας και της μεγαλοπρέπειας δεν θα μπορούσε να ανήκει σε κανέναν άλλον. Καθώς το βλέμμα Του αναπαυόταν επάνω μου, κατάλαβα αμέσως ότι γνώριζε κάθε περίπτωση της ζωής μου και όλους τους ενδόμυχους λογισμούς και τα αισθήματά μου.»

«Προσπάθησα να προφυλαχθώ από το βλέμμα Του, αισθανόμενη ότι δεν μπορούσα να υπομείνω τα διερευνητικά Του μάτια· αλλά Εκείνος πλησίασε με χαμόγελο και, θέτοντας το χέρι Του επάνω στην κεφαλή μου, είπε: “Μη φοβάσαι.” Ο ήχος της γλυκιάς Του φωνής συνετάραξε την καρδιά μου με μια ευτυχία που δεν είχε ποτέ προηγουμένως γνωρίσει. Ήμουν υπερβολικά χαρούμενη για να αρθρώσω λέξη, αλλά, νικημένη από τη συγκίνηση, έπεσα πρηγής στα πόδια Του. Ενώ κειτόμουν εκεί αβοήθητη, σκηνές κάλλους και δόξης περνούσαν ενώπιόν μου, και μου φαινόταν πως είχα φθάσει στην ασφάλεια και την ειρήνη του ουρανού. Τελικά η δύναμή μου επανήλθε, και σηκώθηκα. Τα στοργικά μάτια του Ιησού εξακολουθούσαν να είναι στραμμένα επάνω μου, και το χαμόγελό Του γέμιζε την ψυχή μου με αγαλλίαση. Η παρουσία Του με γέμιζε με άγιο δέος και με μια αγάπη ανέκφραστη.»

«Ο οδηγός μου τότε άνοιξε την πόρτα, και βγήκαμε και οι δύο έξω. Μου είπε να πάρω πάλι όλα τα πράγματα που είχα αφήσει απ’ έξω. Αφού έγινε αυτό, μου έδωσε ένα πράσινο κορδόνι, σφιχτά τυλιγμένο. Μου υπέδειξε να το τοποθετήσω κοντά στην καρδιά μου, και όταν επιθυμούσα να δω τον Ιησού, να το βγάλω από τον κόρφο μου και να το τεντώνω όσο το δυνατόν περισσότερο. Με προειδοποίησε να μην το αφήνω να παραμένει τυλιγμένο για μεγάλο χρονικό διάστημα, μήπως μπερδευτεί σε κόμπους και γίνει δύσκολο να ισιώσει. Τοποθέτησα το κορδόνι κοντά στην καρδιά μου και κατέβηκα με χαρά τη στενή σκάλα, δοξάζοντας τον Κύριο και λέγοντας σε όλους όσους συναντούσα πού μπορούσαν να βρουν τον Ιησού. Αυτό το όνειρο μου έδωσε ελπίδα. Το πράσινο κορδόνι αντιπροσώπευε στη σκέψη μου την πίστη, και η ομορφιά και η απλότητα της εμπιστοσύνης στον Θεό άρχισαν να ανατέλλουν στην ψυχή μου.» Testimonies, τόμος 1, 27–29.

Από το τέλος της συνελεύσεως του στρατοπέδου στο Exeter, στις 17 Αυγούστου, έως τις 22 Οκτωβρίου του 1844, μεσολάβησαν εξήντα έξι ημέρες. Αυτές οι εξήντα έξι ημέρες αντιπροσωπεύουν την περίοδο της διακηρύξεως της Κραυγής του Μεσονυκτίου, και στο πλαίσιο της παραβολής των δέκα παρθένων εκείνοι που τότε διακήρυτταν το μήνυμα αντιπροσωπεύουν εκείνους που είχαν έλαιο, ενώ εκείνοι που τότε δεν διακήρυτταν το μήνυμα δεν είχαν έλαιο.

Στην παραβολή, ο γάμος έλαβε χώρα στην αρχή του χρόνου της καθυστέρησης. Ο νομικός γάμος τελέσθηκε και κατόπιν όλοι επέστρεψαν στα σπίτια τους και ανέμεναν έως ότου ο πατέρας του νυμφίου αποφάσιζε εάν ήταν αποδεκτό να ολοκληρωθεί ο γάμος. Απιστία μεταξύ του πρώτου γάμου και της δεύτερης τελετής κατά τα μεσάνυχτα θεωρούνταν μοιχεία. Ο χρόνος της καθυστέρησης εξαρτιόταν από το ότι ο πατέρας του νυμφίου ανέμενε να δει τι θα συνέβαινε με τη νύφη μέσα σε ένα χρονικό διάστημα. Ήταν έγκυος;

Όταν ο πατέρας απέφασιζε ότι όλα ήσαν εν τάξει, ή μεσονύκτιος πομπή άρχιζε, και άρχιζε τη νύκτα, για να άποφεύγεται ή καταπιεστική ζέστη τής ήμέρας στην Παλαιστίνη. Γι’ αυτόν τόν λόγο, αί συνοδοί τής νύμφης, αί παρθένοι τής παραβολής, όφειλαν να έχουν ή καθεμία τὸ δικὸ τής λυχνάρι και άπόθεμα ελαίου, έτοιμα για τή μεσονύκτια κραυγή πὸν άνήγγελλε ότι ή πομπή πρὸς τόν γάμον είχε ξεκινήσει, διότι έπρεπε να λάβη χώραν τή νύκτα. Στὸ Έξετερ έφθασε ή μεσονύκτια κραυγή, και ή εἶχες έτοιμο έπαρκές έλαιον για τήν πομπή, ή δὲν εἶχες.

Όταν έφυγαν από το Exeter με το μήνυμα, απεικόνιζαν έναν λαό που είχε σφραγιστεί. Μερικοί είχαν αρκετό έλαιο ώστε να εισέλθουν στον γάμο στις 22 Οκτωβρίου 1844, και μερικοί δεν είχαν.

Εκείνες οι εξήντα έξι ημέρες αντιπροσωπεύουν μια χρονική περίοδο κατά την οποία ο λαός του Θεού σφραγίζεται έως τη κλειστή θύρα του νόμου της Κυριακής. Εάν είχαν την απαιτούμενη ποσότητα ελαίου, εισέρχονταν διά της πίστεως στα Άγια των Αγίων. Η αδελφή White απεικόνισε τον λαό του Θεού να εισέρχεται στα Άγια των Αγίων στις έσχατες ημέρες, και στην άλφα ιστορία της επρόκειτο για δοκιμασία ζωής ή θανάτου, συνδεδεμένη με την είσοδο στα Άγια των Αγίων διά της πίστεως. Στις έσχατες ημέρες, οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες θα δοκιμαστούν ως προς το εάν θα εισέλθουν στα Άγια των Αγίων διά της πίστεως. Είναι, για μία ακόμη φορά, δοκιμασία ζωής ή θανάτου.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα ζητήματα στο επόμενο άρθρο.

«Με τον καθαρισμό του ναού, ο Ιησούς ανήγγελλε την αποστολή Του ως Μεσσία και εισερχόταν στο έργο Του. Εκείνος ο ναός, που είχε ανεγερθεί για κατοικητήριο της θείας Παρουσίας, προοριζόταν να είναι διδακτικό σύμβολο για τον Ισραήλ και για τον κόσμο. Από τους αιώνες της αιωνιότητας ήταν ο σκοπός του Θεού ώστε κάθε κτιστό ον, από το λαμπρό και άγιο σεραφείμ έως τον άνθρωπο, να είναι ναός για την ενοίκηση του Δημιουργού. Εξαιτίας της αμαρτίας, η ανθρωπότητα έπαυσε να είναι ναός για τον Θεό. Σκοτισμένη και μολυσμένη από το κακό, η καρδιά του ανθρώπου δεν αποκάλυπτε πλέον τη δόξα του Θείου. Αλλά με την ενανθρώπιση του Υιού του Θεού, ο σκοπός του Ουρανού εκπληρώνεται. Ο Θεός κατοικεί μέσα στην ανθρωπότητα, και μέσω της σώζουσας χάριτος η καρδιά του ανθρώπου γίνεται και πάλι ναός Του. Ο Θεός όρισε ο ναός της Ιερουσαλήμ να είναι μια διαρκής μαρτυρία για τον υψηλό προορισμό που είναι ανοικτός σε κάθε ψυχή. Αλλά οι Ιουδαίοι δεν είχαν κατανοήσει τη σημασία του οικοδομήματος το οποίο αντίκριζαν με τόση υπερηφάνεια. Δεν παρέδωσαν τους εαυτούς τους ως αγίους ναούς για το Θείο Πνεύμα. Οι αυλές του ναού της Ιερουσαλήμ, γεμάτες από τον θόρυβο ασεβούς εμπορίας, παρίσταναν υπερβολικά αληθινά τον ναό της καρδιάς, μολυσμένο από την παρουσία σαρκικού πάθους και ασεβών λογισμών.»

«Καθαρίζοντας τον ναό από τους αγοραστές και τους πωλητές του κόσμου, ο Ιησούς ανήγγειλε την αποστολή Του να καθαρίσει την καρδιά από τη μόλυνση της αμαρτίας,—από τις επίγειες επιθυμίες, τις εγωιστικές επιθυμίες, τις κακές συνήθειες, που διαφθείρουν την ψυχή. Παρατίθεται το Μαλαχίας 3:1–3». Η Ζωή του Χριστού, 161.

«Ο προφήτης λέγει: “Εἶδον ἄλλον ἄγγελον νὰ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα μεγάλην ἐξουσίαν· καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ ἔκραξε δυνατὰ μὲ ἰσχυρὰν φωνήν, λέγων· Ἔπεσεν, ἔπεσεν ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἔγινε κατοικητήριον δαιμόνων” (Αποκάλυψη 18:1, 2). Αυτό είναι τὸ ἴδιο μήνυμα πὸν ἐδόθη ἀπὸ τὸν δεῦτερον ἄγγελον. Ἡ Βαβυλὼν ἔπεσεν, “διότι ἐπότισεν πάντα τὰ ἔθνη ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς” (Αποκάλυψη 14:8). Τί εἶναι αὐτὸς ὁ οἴνος;—Αἱ ψευδεῖς δοξασίαι τῆς. Ἔδωκε εἰς τὸν κόσμον ψευδὲς σάββατον ἀντὶ τοῦ Σαββάτου τῆς τετάρτης ἐντολῆς, καὶ ἐπανάλαβε τὸ ψεῦδος πὸν ὁ Σατανᾶς εἶπε πρῶτον εἰς τὴν Εὐὰν ἐν τῇ Ἑδέμ—τὴν φυσικὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς. Πολλὰ συγγενῆ σφάλματα διέδωσε εὐρέως καὶ πλατέως, “διδάσκουσα ὡς διδασκαλίας ἐντάλματα ἀνθρώπων” (Ματθαίος 15:9).»

«Όταν ο Ιησούς άρχισε τη δημόσια διακονία Του, καθάρισε τον Ναό από τη βέβηλη ιεροσυλία του. Ανάμεσα στις τελευταίες πράξεις της διακονίας Του ήταν ο δεύτερος καθαρισμός του Ναού. Έτσι, στο τελευταίο έργο για την προειδοποίηση του κόσμου, δίνονται δύο διακριτές

προσκλήσεις προς τις εκκλησίες. Το μήνυμα του δεύτερου αγγέλου είναι: “Έπεσε, έπεσε η Βαβυλώνα, η μεγάλη πόλη, διότι έκανε όλα τα έθνη να πιουν από τον οίνο του θυμού της πορνείας της” (Αποκάλυψη 14:8). Και μέσα στη δυνατή κραυγή του μηνύματος του τρίτου αγγέλου ακούγεται μια φωνή από τον ουρανό να λέγει: “Βγείτε από αυτήν, λαέ μου, για να μη γίνετε συμμετοχοί στις αμαρτίες της και για να μη λάβετε από τις πληγές της. Διότι οι αμαρτίες της έφθασαν μέχρι τον ουρανό, και ο Θεός ενθυμήθηκε τις ανομίες της” (Αποκάλυψη 18:4, 5).» Selected Messages, βιβλίο 2, 118.